

Tilfælde ganske ligegyldigt —, naar det altsaa vitterligt konstateres, at Banken har et Tilgodehavende hos Staten, saa er det ganske urimeligt, at der ikke allerede paa Status opføres en saadan Post. Og det er jo ganske utænkeligt, at man i Længden kan have det Forhold gaende, at Staten ikke udreder disse Penge. Det er umuligt, naar Bankens Stilling skal opretholdes, det er umuligt overfor Udlandet, det er umuligt overfor Indlandet. Ingen kan forstaa, naar en Bank er garanteret — hvad den jo er —, at saa ikke denne Garanti faar sit Udtryk derigennem, at Statens Gæld betales. Jeg vilde da derfor i den højtærede Finansministers Sted have ment, at det var bedre at anvende de 9,2 Mill. Kr., som Ministeren mener at have tilovers, til Afdrag paa en saadan Gæld, som er uomtvistelig, end til en ikke helt mærkelig Nedsættelse af Formue- og Indkomstskatten.

Jeg tillod mig at nævne, at der jo kunde tænkes nye Grupperinger af Partier her paa Rigsdagen. Jeg skal paa ingen Maade, skønt der nok kunde være nogen Foranledning ved de tidligere Ordføreres Udtalelser, gaa videre ind derpaa, men der er jo en Mulighed for, at der kunde skabes et nyt Flertal i Folketinget, et Flertal, der samledes om Toldbeskyttelse som et Middel overfor Arbejdsløshed og andre Onder. Jeg vil kun nævne dette af den Grund, at et æret Medlem af Folketinget, det konservative Folkepartis ærede Ordfører ved Finanslovens Behandling, det ærede Medlem Hr. Korsgaard, fremkom med nogle Udtalelser, som jeg ganske sikkert ikke har læst i Fortrykket — jeg tror ikke, der endnu gives noget Fortryk —, men som jeg har læst samstemmende refereret i de forskellige Blade, nogle Udtalelser, som gik ud paa, at det kunde være, at der skabtes et saadant Flertal af helt anden Art end det nuværende, et Flertal, som Regeringen rimeligvis ikke kunde sætte sig i Spidsen for. Det ærede Medlem, der har en ret livlig Fantasi, tror jeg, gjorde saa gældende, at der var en Mulighed for, at et saadant Flertal vilde med sin Politik støde paa Modstand i Landstinget, fordi to Partier i Landstinget, Partiet Venstre og det radikale Venstre, vilde modsætte sig en saadan Politik. Dette, tror jeg alligevel, maa dybest set være en Fejltagelse. Jeg forstaar vor Grundlov, vor Forfatning, saaledes, at hvis der i Folketinget gives et Flertal, som indsætter et Ministerium, saa har Landstinget ikke den Opgave: at gaa imod et saadant Flertal; ganske sikkert, hvor det gælder Smaabeslutninger af forskellig Art,

enkelte Loves Udformning o. s. v., saa kan dette finde Sted, men hvis det er selve den principielle Politik, som det gælder, nødes Landstinget til at bøje sig. Dette ligger i, at Landstinget efter vor Grundlov ikke kan opløses. Jeg ved vel, at Landstinget formelt kan opløses, men reelt kan det ikke opløses under nogen given Situation, og den Gang, der forhandlede om den nuværende Grundlov, i 1915, da var dette en af de Betingelser, som det konservative Folkeparti stillede for at gaa ind paa andre Bestemmelser, som de, der forhandlede med konservative Folk, ansaa for saa vigtige, at man gik ind paa at optage i Grundloven den Bestemmelse, som sikrede Landstinget en vis Uopløselighed. Jeg mener nu, at den Grundlov, vi fik, er god nok, og at vi vel kan bruge den Forfatning, vi har, og jeg tror ikke det mindste paa, at der ikke vil gaa meget lang Tid, inden man skrider til betydningsfulde Grundlovsændringer. Men Forholdet er nu saaledes, at Landstinget er uopløseligt, virker som uopløseligt, og da kan jeg ikke se rettere end, at der bliver i dansk Politik en Nødvendighed for, at naar Folketinget har sin bestemt udprægede principielle Politik, og der er en Regering, som skal føre denne Politik igennem, saa bliver Landstinget nødt til at bøje sig. Jeg vil i alt Fald mene for mit Vedkommende, at selv om jeg — ja, jeg kan jo tage det foreliggende Tilfælde — var nok saa ivrig Frihandelsmand, og selv om jeg af al Magt vilde bekæmpe Toldbeskyttelse, saa vilde jeg ikke tilraade Meningsfæller af mig: at gaa imod Folketingets Politik, naar den var udtrykt paa en saadan Maade, at man kunde antage, at Befolkningen stod bag ved den. Dette vilde føre til maaske, at man, efter det engelske System, som er det gode parlamentariske System, vilde, naar man ikke kan opløse Landstinget, opløse Folketinget og faa ved et Valg bekræftet, om Folketingsflertallets Politik nu ogsaa var Folkets. Men i saa Tilfælde, hvis Valget bekræftede dette, vilde der ikke være nogen Vej udenom, saa vilde ikke et tilfældigt Flertal af to Partier her i dette høje Ting — et Flertal, som maaske var 39 imod 37 eller noget lignende — kunne modsætte sig Folketingets Politik.

Jeg har ment at burde sige dette ogsaa under den nuværende Situation, fordi det ærede Medlem af Folketinget efter min Mening gik ud fra en gal Forudsætning, idet han mente, at hvis en saadan Politik kunde gennemføres i Folketinget, maatte det vente, indtil den kunde finde Tilslutning i Landstinget, maaske til Landstinget blev fornyet